

LESSON 18- (1)

MEETING THE FIVE FRIENDS

Now the Buddha wanted to tell other people how to become wise, good and do service to others. On the fiftieth day the Buddha thought “Now Asita, Alara and Uddaka are dead. I cannot tell them what I know. But my friends – Kondanna, Bhaddiya, Wappa, Mahanama and Assaji are in Benares. I must go there and preach to them.”

Then He set out to walk to Benares about a hundred miles to tell them what He had found. And wandering day after day from place to place, at last one evening, He came near the grove where those five ascetics were staying. This grove was called the “Deer Park”.

သင်ခန်းစာ ၁၈ - (၁)

သူငယ်ချင်း ငါးယောက်နှင့်တွေ့ဆုံခြင်း

ယခုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဘယ်လိုအသိဉာဏ်တွေဖြစ်လာကြောင်း၊ ဘယ်လောက်ကောင်း ကြောင်းကို အခြားသူတွေကို ပြောပြချင်လာခဲ့ပြီး အခြားသူတွေကို ဟောပြောပြသချင်ခဲ့ပါတယ်။ ရက်ငါးဆယ်ပြည့်နေ့မှာတော့ မြတ်စွာဘုရားသည် “ယခုအသိတ၊ အာဠာရနှင့်ဥဒကတို့သည် သေလွန် သွားကြပြီ” လို့ စဉ်းစားဆင်ခြင်ခဲ့ပါတယ်။ ငါသည် ငါသိမြင်လာတာတွေကို ၎င်းတို့အား မပြောပြနိုင် တော့ပါ။ ဒါပေမယ့် ငါ၏ သူငယ်ချင်းများဖြစ်ကြသော ကောဏ္ဍည၊ ဘဒ္ဒိယ၊ ဝပု၊ မဟာနာမနှင့်အဿဇိ တို့သည် ဗာရာဏသီမှာရှိကြတယ်။ ငါ ထိုနေရာကိုသွားပြီး သူတို့ကို တရားဟောရမယ်။

ထို့နောက် မြတ်စွာဘုရားသည် သူတွေ့မြင်လာသောတရားကို ၎င်းတို့အား ဟောပြောပြသဖို့ရန် မိုင်တစ်ရာ ခန့်ဝေးကွာသော ဗာရာဏသီသို့ ထွက်ခွါခဲ့ပါတယ်။ ယင်းနောက် တစ်နေ့မှတစ်နေ့ တနေရာမှ တနေရာသို့ လှည့်လည် လျက် နောက်ဆုံး ညနေချမ်းအခါဝယ် မြတ်စွာဘုရားသည် ၎င်းတို့ငါးယောက် နေထိုင်ကြသော တောအုပ်အနီးအနား သို့ရောက်လာခဲ့ပါတယ်။ ထိုတောအုပ်ကို မိဂဒါဝုန်ဟုခေါ်ပါတယ်။

They saw Him coming towards them and one said to another, “Look yonder! There is that ascetic Gotama coming here -- a fuxury-loving fellow who gave up fasting and fell back into a life of ease and comfort. Don't let us speak to Him! Don't let us show Him any respect! Let nobody go and offer to take His bow! or His extra robe from Him. We'll just leave a mat there for Him to sit on if He wants to. and if He doesn't want, He can stand. Who is going to attend on a good-for-nothing ascetic like Him!”

၎င်းတို့ငါးယောက်သည် မြတ်စွာဘုရားဟာ သူတို့ဆီကို ဦးတည်လာနေတာကို မြင်ခဲ့ကြပြီး “ဟိုဘက်ကို လှည့်နေကြ” ရဟန်းဂေါတမသည် ဒီကိုလာနေတယ်ဟု တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ပြောခဲ့ကြပါတယ်။ အစာမစားဘဲနေခြင်းကို စွန့်လွှတ်သောသူတွေ့နောက်ကိုလိုက်လျက် ချမ်းသာကို ကြိုက်နှစ်သက်ပြီး အလွန်လွယ်ကူ သာယာသောဘဝသို့ ပြန်ဝင်လာခဲ့ပြီ။ သူ့ကို တို့ စကားမပြောကြနဲ့။ သူ့ကိုတို့ အရိုအသေမပေးကြနဲ့။ ဘယ်သူမှ သူ့ဆီကို သွားပြီး သပိတ် သင်္ကန်းတို့ကို ယူခြင်း ခရီးဦးကြိုဆိုကြခြင်း မပြုကြနဲ့။ ငါတို့အားလုံး ထိုနေရာမှာ သူ့ အတွက် ဖျာတစ်ချပ် ထားပေးကြမယ်။ သူထိုင်ချင်လဲထိုင်၊ မထိုင်ချင်လဲ မတ်တပ်ရပ်နေလိမ့်မယ်။ သူလို အရေးမပါ အရာမရောက်တဲ့သူတစ် ယောက်ကို ငါတို့က ဘာဂရုစိုက်စရာလိုလို့လဲ။

However, as the Buddha came nearer and nearer, they began to notice that somehow He was not the same as He used to be in the days when they had lived with Him and studied under Him. Now there was something about Him, something noble and majestic such as they never had scen before. And almost in spite of themselves, before they well knew what they were doing, they had forgotten all they had just agreed on as to how they were going to receive Him. And one was hastening forward to meet Him, and respectfully taking His bowl and robe from Him. another busily preparing a seat for Him, while a third hurried off and brought Him water to wash His feet.

သို့သော်လဲ မြတ်စွာဘုရား နီးနီးလာသောအခါ ၎င်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားတွင် တမူထူးခြားနေ တာကို မြင်တွေ့ခဲ့ကြပါတယ်။ ရှေးယခင်က ၎င်းတို့နှင့် အတူနေထိုင်ခဲ့သော ဘုရားအလောင်းအဖြစ်နှင့် မတူတော့ပါ။ ၎င်းတို့ သည် မြတ်စွာဘုရားအပေါ်တွင် မကြည်ညိုသော စိတ်များပျောက်လွင့်သွားခဲ့ကြပါတယ်။ ၎င်းတို့ထဲမှ တစ်ယောက်

သည် မြတ်စွာဘုရားအား ခရီးဦးကြိုပြုခဲ့ပါတယ်။ အခြားတစ်ယောက်ကလဲ မြတ်စွာဘုရားကို နေရာထိုင်ခင်း ပြင်ဆင်ပေးခဲ့ပါတယ်။ တတိယတစ်ယောက်ကလဲ မြတ်စွာဘုရားအတွက် ခြေဆေးရေကို လျှင်မြန်စွာ ယူဆောင်လာ ပေးခဲ့ပါတယ်။

